

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 8 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Magdalena Truszkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 października 2014 r. we W.

sprawy z powództwa Krajowej Izby Doradców Podatkowych z siedzibą w W.

przeciwko H. J. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego H. J. (1) na rzecz strony powodowej Krajowej Izby Doradców Podatkowych kwotę 165 zł (sto sześćdziesiąt pięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- a. od kwoty 15 zł od dnia 21 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- b. od kwoty 15 zł od dnia 21 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty,
- c. od kwoty 15 zł od dnia 21 lutego 2011 r. do dnia zapłaty,
- d. od kwoty 15 zł od dnia 21 marca 2011 r. do dnia zapłaty,
- e. od kwoty 15 zł od dnia 21 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- f. od kwoty 15 zł od dnia 21 maja 2011 r. do dnia zapłaty,
- g. od kwoty 15 zł od dnia 21 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty,
- h. od kwoty 15 zł od dnia 21 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
- i. od kwoty 15 zł od dnia 21 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- j. od kwoty 15 zł od dnia 21 września 2011 r. do dnia zapłaty,
- k. od kwoty 15 zł od dnia 21 października 2011 r. do dnia zapłaty;

II. oddała dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 6,30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. J. (2) od 1997 r. wykonywał zawód doradcy podatkowego. W 2008 r. poinformował on Krajową Izbę Doradców Podatkowych o przerwie w wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego zawieszeniu działalności.

Z uwagi na stan zdrowia H. J. (2) nie podjął zawieszonyj działalności.

(bezsporne – niezaprzeczone, a nadto dowód:

- pisma pozwanego, k. 7v-8, 40-41, 43;

- przesłuchanie pozwanego, protokół rozprawy z dnia 15.05.2014 r.)

W dniu 17 stycznia 2010 r. Krajowy Zjazd Doradców Podatkowych przyjął uchwałę nr 55/2010 w sprawie wysokości składek członkowskich, ustalając wysokość składki w wysokości:

- w okresie od 1 lutego 2010 r. do 31 grudnia 2011 r. - 75 zł od doradcy podatkowego wykonującego zawód;
- w okresie od 1 stycznia 2012 r. - 80 zł od doradcy podatkowego wykonującego zawód,
- 20% składki określonej odpowiednio w pkt 1 i 2 od doradców podatkowych, którzy zgłosili przerwę w wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego.

Zgodnie z uchwałą nr 56/2010 (§ 6 ust. 2) składki powinny być wpłacane do 20 każdego miesiąca za miesiąc poprzedni.

(dowód: - uchwała nr 55/2010, k. 20;

- uchwały organów samorządu doradców podatkowych, k. 21-27)

Krajowa Izba Doradców Podatkowych kilkakrotnie wzywała H. J. (1) do zapłaty zaległych składek członkowskich.

(dowód: - wezwania do zapłaty, k. 19, 39-40)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w nieznacznej części.

Podstawę prawną żądanie strony powodowej znajduje w brzmieniu art. 36 pkt 3 ustawy o doradztwie podatkowym, zgodnie z którym doradca podatkowy obowiązany jest regularnie opłacać składkę członkowską.

Strona powodowa Krajowa Izba Doradców Podatkowych domagała się zasądzenia od pozwanego zaległych składek członkowskich, naliczanych od października 2010 r. do października 2011 r. Natomiast pozwany wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że żądanie strony powodowej jest niezasadne (nie istnieje), albowiem we wskazanym okresie nie wykonywał działalności doradztwa podatkowego, miał nadpłatę, która powinna zostać zaliczona na ewentualne składki, roszczenie uległo przedawnieniu.

W sprawie bezsporne było, że pozwany był doradcą podatkowym. Nadto, sporów nie budziło, że w dniu 17 stycznia 2010 r. Krajowy Zjazd Doradców Podatkowych przyjął uchwałę nr 55/2010 w sprawie wysokości składek członkowskich, ustalając wysokość składki w wysokości:

- w okresie od 1 lutego 2010 r. do 31 grudnia 2011 r. - 75 zł od doradcy podatkowego wykonującego zawód;
- w okresie od 1 stycznia 2012 r. - 80 zł od doradcy podatkowego wykonującego zawód,

- 20% składki określonej odpowiednio w pkt 1 i 2 od doradców podatkowych, którzy zgłosili przerwę w wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego.

Spór stron dotyczył istnienia dochodzonego roszczenia w świetle podniesionych przez pozwanego zarzutów.

Odnosząc się do kwestii spornych wskazać należy, że w świetle dopuszczonych dowodów i twierdzeń stron, zawartych w pozwie i odpowiedzi na pozew, nie budzi wątpliwości, iż pozwany od 2008 r. nie wykonywał czynności doradztwa podatkowego, zgłosił bowiem zawieszenie działalności z uwagi na swój stan zdrowia. Stan zawieszenia – zgodnie z treścią pism pozwanego – trwał przez cały okres objęty pozwem. Oznacza to, że zgodnie z uchwałą nr 55/2010 r. pozwany powinien uiszczać składkę w wysokości 20% składki określonej w pkt. 1 uchwały, tym bardziej, że strona powodowa – wbrew art. 6 k.c. i 232 k.p.c. - mimo twierdzeń pozwanego nie udowodniła, iż pozwany w tym okresie wykonywał czynności doradztwa podatkowego. Skoro zatem strona powodowa nie wykazała, że w okresie objętym pozwem pozwany wykonywał zawód, brak jest podstaw do zasądzenia od niego składki w wysokości 75 zł za każdy miesiąc wskazany w pozwie. Przeciwnie, na podstawie dowodów zaoferowanych przez pozwanego i jego twierdzeń oraz wobec braku dowodów przeciwnych, uznać należy, że pozwany zgłosił przerwę w wykonywaniu zawodu, a zatem za każdy miesiąc okresu wskazanego w pozwie powinien on zapłacić składkę w wysokości 15 zł. (20% z 75 zł).

Powyższych ustaleń nie podważa zarzut pozwanego, że posiadał on w 2009 r. nadpłatę w kwocie 194 zł, twierdzeń tych pozwany bowiem w żaden sposób nie udowodnił, ograniczając się do podniesienia głośnych twierdzeń w tym zakresie. Nadto, jeżeli nawet taka nadpłata istniała, została ona zaliczona na poczet składek wymagalnych przed okresem wskazanym w pozwie.

Chybiony jest również zarzut przedawnienia. Otóż, wskazać należy, że dochodzone roszczenie – w myśl art. 118 k.c. - jako roszczenie okresowe przedawnia się z upływem trzyletniego terminu; przy tym obowiązek opłaty składek wynika z samego faktu wpisu na listę doradców podatkowych i jest wymagalny w terminie określonym w uchwale Krajowej Rady Doradców Podatkowych (tj. 20. dnia każdego miesiąca). Oznacza to, że roszczenie o zapłatę składek wymagalnych od dnia 20 października 2010 r. do 21 października 2011 r. na dzień wniesienia pozwu (20 maja 2013 r.) nie przedawniło się.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., według którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli natomiast stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Obowiązek opłaty składek wynika z samego faktu wpisu na listę doradców podatkowych i jest wymagalny w terminie określonym w uchwale Krajowej Rady Doradców Podatkowych. Z tego względu obowiązek zapłaty składek nie jest uzależniony od wzywania doradcy podatkowego do zapłaty tej składki. Zgodnie z uchwałą nr 56/2010 składki powinny być uiszczane do dnia 20. każdego miesiąca, następnego dnia pozwany znajdował się zatem już w opóźnieniu.

Wobec powyższego na podstawie powołanych ww. przepisów Sąd, przyjmując, że pozwany zgłosił przerwę w wykonaniu działalności, orzekł jak w punkcie I wyroku, oddalając w punkcie II powództwo w pozostałym zakresie.

W punkcie III wyroku Sąd w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c. stosunkowo rozdzielił koszty procesowe poniesione przez strony. Stosownie do art. 100 zd. 1 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W myśl postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1987 r., sygn. akt I CZ 126/87, obliczenie należności z tytułu stosunkowego rozdzielania kosztów procesu polega na ustaleniu stosunku wartości roszczenia uwzględnionego do dochodzonego, a następnie na podziale sumy kosztów obu stron odpowiednio do powyższego ustalenia. Otrzymany wynik stanowi kwotowy udział każdej ze stron w sumie ich kosztów. Jeżeli koszty poniesione przez stronę przewyższają tak obliczony udział - różnica podlega zasądzeniu od strony przeciwnej.

Powód poniósł koszt opłaty sądowej od pozwu w kwocie 30 zł, a pozwany nie wykazał poniesienia żadnych kosztów.

Ponieważ powód przegrał sprawę w 79%, powinien on ponieść 21% tych kosztów, czyli 23,70 zł. Natomiast pozwany, jako przegrywający sprawę w 21%, powinien ponieść 6,30 zł. Tym samym, skoro koszty poniesione przez powoda przewyższają o 6,30 zł (30 zł – 23,70 zł) jego udział w kosztach, a koszty pozwanego są o tę kwotę za niskie w stosunku do jego udziału, różnica podlega zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda. Wobec powyższego, na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.

Z:

1. odnotować;
2. odpis wyroku z pouczeniem o apelacji doręczyć pozwanemu,
3. kal. 14 dni.

29.10.2014 r.